

Я.

Ти одна в закритій кімнаті

Вуха тонуть, в м'ягенькій ваті

Ти живеш в цьому місті сама

І не знаєш, що тут йде війна

Як зима в Антарктиді — вічна

Чужа мова — багаторічна

Чужі заклики з радіо чуєш

І під них свою юність марнуєш

Віриш в те, що минуле — краще

А все субтильне — давно пропаще

Тобі не чутно булоградів звук

Не видно — не пророк він, а павук

Що павутиною заплів усім вам очі

Від вибухів світліли в місті ночі

І той, хто за ідею помирав

Той твою ватну мрію розтоптав
Але не плач, збирай свої валізи
Все своє золото, папери і залізо
Один кордон, два блокпости і "вдома"
І хай тебе вже не лякає втома
Там все, як ти хотіла — твій язик
Що від свободи слова в роті зник
Там татко по усіх-усіх подбає
А тих, хто не піддається — розстріляє
Там здійсняться твої найбільші мрії
Всі сподівання, цілі та надії
Лети, пташко, скріпи кров'ю угоду
Взамін віддай лиш дріб'язок — свободу

Т.

І ось хтось із них захотів піти.

Поки в цьому нічному місті, ще не закінчилися
найдовші мости,

Поки не встигли добігти кінця автостради,

Скажи —

Хтось з них радий?

Скажи, хоча б хтось з них — щасливий?

Їхній одяг уже обсох після найсильнішої зливи.

Час вдягати піджак й виходити, кинувши щире
— спасибі.

Кожному морю треба по рибі..

Кожному з них треба ще хтось.

Треба, щоб загадане збулось.

Щоб таке бажане — збулось.

Шкода, що вони вже роззулись.

Шкода, що вже сто років, як хтось з них сказав — “Я не палю”

Шкода, що вже пройшов тиждень, як хтось подумав — “Я більше тебе не люблю”.

Хтось з них вже хоче піти.

Заховав завчасно всі — всі листи.

Хтось збереже їх рівно до нового року.

Поки ще тиждень спатиме з боку.

Поки у цьому нічному місті ще горять ліхтарі,

А літаки ще летять — від неба і до землі.

Поки вірші читаються римою перехресною.

Поки вони наважаться бути один з одним чесними.

Собі

Це була найстрашніша зустріч.

“Привіт, що з тобою не так ?

Ти так дивишся пильно на люстру

Який рік подаєш мені знак

Я прийшла, не мовчи, я нарешті тут

Розкажи, де у тебе болить

Ти ж бо знаєш, я — найближчий друг

Я не лікар. Я не буду давити туди.

Боже, скільки ж на тобі ран

А які твої очі прозорі

Зачекай, я відкрию у ванній кран

Тобі вмию обличчя водою

Ти така блакитно-бліда

Ніби ось — ось закінчаться сили

Розкажи, що ж вона за біда?

Що у тобі хворобу зростила?

Я не чую, кричи голосніше

Щоб до мене дійшло врешті-решт

Яка ж з вибраних мною нішей

Взяла тебе під арешт?

Чи якийсь із моїх любовей

Досі тягне тебе на дно?

Та, навряд, хтось серйозно бентежив

Ми ж разом тільки пили вино.

Що не так? Звідки вийняти жало?

На яку ранку спершу подути?

Усіх слів, усіх сліз моїх мало

Спробуй на моїх колінах заснути”

Це була найстрашніша зустріч

Вона весь час мовчала зі мною

Я так пильно дивлюся на люстру

Розмовляючи із собою.